

РЕШЕНИЕ

№ 5357

гр. София, 10.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 10.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **1394** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба от [фирма] срещу Решение № ПИ-420/30.11.2020 г. на Директора на ТД на НАП-С., с което е оставена жалба с вх.№ С200022-000-0535075/16.11.2020 г. по регистъра на ТД на НАП-С., подадена от [фирма], срещу Разпореждане за разпределение № С200022-125-0275623/05.11.2020г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С., без уважение, като неоснователна.

В жалбата е посочено, че издаденото разпореждане е неправилно и незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на процесуалните правила и при несъответствие с материалния закон. Моли се разпореждането да бъде отменено, като преписката бъде върната на публичния изпълнител със задължителни указания.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП-С. – в съдебно заседание се представлява от юрк. Е., който оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена, като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Софийска градска прокуратура, представлявана от прокурор Г., изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид

становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
Срещу жалбоподателя е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2020 г. за събиране на публични държавни вземания в общ размер на 19 048 154,41 лв. Тези вземания са за такси по чл. 30, ал. 3 от Закона за хазарта за периода от 01.06.2014 г. до 31.01.2020 г. и са установени с АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ № С200022-022-0010106/21.02.2020 г. и ПНОМ № С200022-022-0013076/28.02.2020 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на дружеството, депозити, вложени вещи в трезори, вкл. съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление.

С решение № 3633/07.07.2020г., постановено по адм.д. № 3467/2020 по описа на АССГ е отхвърлено оспорването на жалбоподателя срещу решение № ПИ-124/16.03.2020г. на директора на ТД на НАП С., с което е потвърдено ПНОМ № С200022-022-0013076/28.02.2020 г.

На основание чл. 60, ал. 5 от АПК е разпоредено предварително изпълнение на двата АУПДВ. Допуснатото предварително изпълнение по двата акта е обжалвано и с Определение № 1482 от 21.02.2020 на АССГ, по адм.д. № 2037/2020 г. по описа на съда, оставено в сила с Определение № 3734/11.03.2020 г., по адм.д. № 3020/2020 г. на Върховния административен съд и съответно с Определение № 1497 от 21.02.2020 г., постановено по адм.д. №2033/2020 г. на АССГ, оставено в сила с Определение № 3753/11.03.2020 г. по адм.д. № 3022/2020 г. на Върховния административен съд жалбите са оставени без уважение.

Издадено е Разпореждане за разпределение № С200022-125-0275623/05.11.2020 г. от главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С., с което е разпределена постъпилата по сметките на длъжника на 02.11.2020 г. сума от 7 748 181,97 лв. Разпореждането е оспорено по административен ред, като с Решение № ПИ-420/30.11.2020 г. на Директора на ТД на НАП-С. подадената жалба е оставена без уважение, като неоснователна.

По делото са приложени като доказателства: АУПДВ № 1/14.02.2020 г., издаден от председателя на Държавна комисия по хазарта; АУПДВ № 2/14.02.2020 г., издаден от председателя на Държавната комисия по хазарта; съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК изх. № С200022-048-0034989/21.02.2020 г.; запорни съобщения; ПНПОМ изх. № С200022-022-0010106/21.2.2020 г.; ПНПОМ изх. № С200022-022-0013076/28.02.2020 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е подадена в преклузивния 7-дневен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол, съгласно чл. 268, ал. 1 от ДОПК, е Решение № ПИ-420/30.11.2020 г. на директора на ТД на НАП-С..

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 266, ал. 1 от ДОПК – Директорът на ТД на НАП-С.. Същото е издадено в законоустановената писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването му. При издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 3 ДОПК, вземанията за държавни такси, установени по

основание със закон, представляват публични държавни вземания. Установените вземания произтичат от неплатени държавни такси, съгласно чл. 30, ал. 3 от ЗХ. Според чл. 92, ал. 3 от ЗХ /в редакцията към 14.02.2020 г./, неплатените в срок такси по чл. 30, ал. 3 подлежат на принудително изпълнение от публичен изпълнител по реда на ДОПК, като актът за установяване на вземането се издава от председателя на Комисията по хазарта. На това основание от председателя на Комисията по хазарта са издадени АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г. Съгласно чл. 209, ал.1 от ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. Тълкуването на цитираната разпоредба налага извода, че АУПДВ попадат в обхвата на предвидените в чл. 209, ал.1 от ДОПК основания за принудително изпълнение на установените публични вземания.

Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че не е налице изпълнително основание по смисъла на чл. 209, ал. 2 от ДОПК. Вярно е, че в чл. 209, ал. 2 от ДОПК е налице изброяване на конкретни изпълнителни основания, след които не е посочен АУПДВ, но в случая следва да намери приложение нормата на чл. 209, ал. 1 от ДОПК, тъй като е налице издаден акт, предвиден в съответния закон – Закона за хазарта, с който са установени публични държавни вземания.

Неоснователно е и възражението, че публичният изпълнител няма право да извършва преразпределение на задълженията, определени с АУПДВ, тъй като двата акта са оспорени по съдебен ред, като съдебните производства не са приключили с влязло в сила съдебно решение. С АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и АУПДВ № 2/14.02.2020 г. е разпоредено предварително изпълнение на основание чл.60 от АПК. В тази си част двата АУПДВ са влезли в законна сила след като с цитираните по-горе определения на АССГ и ВАС подадените срещу разпорежданията за предварително изпълнение жалби са оставени без уважение. Съгласно чл. 90, ал. 1 от АПК, административните актове не се изпълняват, преди да са изтекли сроковете за тяхното оспорване, а при подадена жалба или протест - до решаването на спора от съответния орган. Съгласно чл. 90, ал. 2 от АПК, приложим на основание § 2 от ДР на ДОПК, това правило не се прилага, когато със закон или с разпореждане по чл. 60 от АПК е допуснато предварително изпълнение на акта. В процесния случай, са налице влезли в сила разпореждания за предварително изпълнение на двата издадени АУПДВ по чл. 60 от АПК, поради което независимо от висящите съдебни производства по законосъобразността на двата АУПДВ е налице основание за пристъпване към принудително събиране на публичните държавни вземания.

С оглед изложеното оспореното решение е правилно и законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 500 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд София-град, III отделение, 36 -ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение № ПИ-420/30.11.2020 г. на

Директора на ТД на НАП-С., с което е оставена жалба с вх.№ С200022-000-0535075/16.11.2020 г. по регистъра на ТД на НАП-С., подадена от [фирма], срещу Разпореждане за разпределение № С200022-125-0275623/05.11.2020 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С., без уважение, като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], с адрес за кореспонденция – [населено място], [улица], ет. 3, ап. 6, представлявано от Изпълнителния директор Д. Г., да заплати на ТД на НАП-С. сумата от 500 лв. /петстотин/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

СЪДИЯ: